

EL POBLE I LES MONEDES D'OR

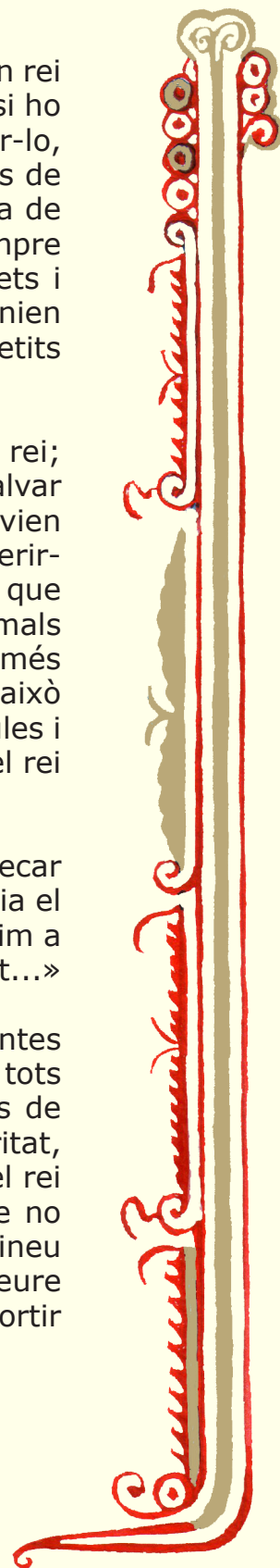

Tot comença en un poble petit on regna un lleó anomenat Kovu, un rei dolent i sense pietat que mai consentia que els animals no l'obeïssin, i si ho feien ja es podien considerar morts. Més d'un havia intentat destronar-lo, però no van sortir-ne victoriosos perquè el rei era el més fort i poderós de tot el regne, i si algú intentava espatllar-li el seu regnat l'empresonava de per vida a la presó o directament el condemnava a pena de mort. Ell sempre estava dictant lleis perquè cada cop els animals tinguessin menys drets i cada dia s'avorriessin més, sobretot els animalets més petits, que tenien prohibit banyar-se al riu, córrer o una bestiesa com plorar; tots els petits odiaven aquell rei tan dolent, ja que no els permetia fer res.

Una bona nit el poble va decidir convocar una reunió d'amagat del rei; en aquesta reunió la intenció era trobar una solució que els pogués salvar d'aquesta desgràcia. Un cop tots allà, la majoria estava d'acord que havien de destronar el rei d'alguna manera o altra. La guineu i el cavall van oferir-se per dur això a terme, però tothom va esclatar a riure en sentir el que acabaven de dir, i llavors la guineu va dir: «Potser sí que no som els animals més forts de tot el regne, ni tenim les dents més afilades, ni som els més ràpids, però tenim un gran avantatge i és que som valents i astuts i per això destronarem el rei.» Va ser aquí quan tothom es va quedar sense paraules i va començar a aplaudir i a cridar: «Visca, visca! Fora el rei Kovu, fora el rei Kovu!»

L'endemà començava l'aventura. La guineu i el cavall es van aixecar de bon matí i van anar al castell tan ràpid com van poder. Allà ja hi havia el rei despert, s'hi van acostar i li van dir: «Bon dia, majestat, avui et venim a proposar un joc.» El rei escoltava atentament, només va dir: «Endavant...»

El cavall va continuar: «Et proposem un joc. Si tu encertes quantes monedes d'or hi ha a la butxaca dels pantalons de la guineu, et donem tots els nostres béns i les mateixes monedes, però si t'equivoques hauràs de marxar d'aquest poble per sempre més.» El rei, amb cara de superioritat, va dir: «Qui us penseu que sóc, jo? Això és molt fàcil per a mi, jo sóc el rei i vosaltres sou uns pobres animals, per això la meua resposta és que no teniu cap moneda d'or, vosaltres, a les butxaques!» En sentir això, la guineu va riure una mica per sota el nas i va començar a treure i treure i treure monedes d'or, deixant el lleó molt sorprès. Semblava que li anessin a sortir els ulls de la cara.

En veure tot allò, el lleó va dir: «D'on heu tret tantes monedes?» I el cavall va respondre: «No són nostres. Són de tot el poble i les hem ajuntat per fer-vos fora d'aquest regne per sempre més.» El lleó va girar-se i va veure tots els animals allà reunits, els quals, en veure la cara del lleó, van començar a xisclar d'alegria.

El lleó, en sentir tal humiliació, va sortir corrents comes ajudeu-me i no se'l va tornar a veure mai més. Va ser així com tot va tornar com solia ser fa uns anys, ja ningú tenia cap prohibició i tothom era lliure de fer el que volgués.

Autor/a: Martell – IES Montilivi, de Girona

